

SORIL MIAVOE

Carpeta cri-cri

tocmai am compus un cântec doar pentru tine
mi-ar fi putut spune greierul
iar eu l-aș fi crezut
cri-cri-ul acesta este numai pentru tine

ce poate fi mai frumos mi-am spus
aici la granițe unde păianjenii leagă una de alta
speranțele croșetând mileuri din fir de argint
fără ace și fără andrele

peste ce fel de oameni au dat în pământ
rădăcinile tale copac noduros
ca să scoată această neadevărată lumină

cum plâng melcii atunci când plâng
și cine le șterge lor lacrimile

nostalgia
mă prinde ca o ursoaică flămândă
și zâmbind
știu că voi deveni hrană a puilor ei

Carpeta cu troler

Nastasia zice: Troler
când roțile lui sunt prea mici
pentru drumurile noastre călcate de tancuri
îl duc pe sus

în nopțile noastre fulgerate de bombe
ne ținem unul pe altul în brațe

cu munți și păduri
râuri medicamente
câteva zdrențe luate la rezeală
câteva stele
și mirosul familiei

troler
cheia cu care încerc să deschid din nou Universul
dacă nu și-a schimbat –
și acesta –
încuietorile

Cei valizi

s-au desprins ca faianța
de pe zidurile caselor vechi
și-au plecat să se înmulțească
în alte zări
după cum se știe
la diferite temperaturi materia migrează
dintr-o formă în alta, iar și iar, la nesfârșit
fără să obosească vreodată

cerul e moale
cu el se învelește țara până sub bărbie
urmărindu-și respirația
care își joacă pălpâirea tot mai rar
tot mai aproape de buze

Știrea de seară

era un întuneric pursânge
valurile aduceau la mal aerul sărat al nărilor lui
acesta era peisajul
doar 49 de persoane
au mai rămas
când se întorceau acasă călare
pe măgărușii oboselii lor
chiar aici pe faleză
printre ruine
megafoanele strigau să nu se apropie nimeni

să nu se apropie

până când Glonțul
a hotărât că ba da
lăsați copiii să vină la mine

– în clopotnița aceluși gând am înnoptat
învelit în ce am găsit pe acolo
bravo bravo scrie pe spatele tabloului cu îngeruși
pe care se plimbă ploșnițele și larvele lor arămii
nu-i așa, domnule
sufletele noastre ca niște tigăi fără mânere

pe cine vrem noi să păcălim
cine să cumpere nevolnicia noastră
cine crezi c-o să-și pună coliba aici
unde ochiul speriat vede cum
moartea la capătul de sus al părții
așteaptă startul
cine-l va da
intestinul subțire, colonul
creierul macerat
sau una din miliardele de celule

nimeni nu știe cât e lungă sau
cât de abruptă
cât de alunecoase-s părțile ei
înghețate
ca rujul de pe dinții doamnei de la parter

Carpeta cu preoți

Alte altare aceiași preoți
geam rămas fără fluvii
flori carnivore care îmi ronțăie
gândurile
sau și mai și
cântecul carilor din grinda ascunsă
leagă o noapte de alta
cocoșii gălăgioși
care nu știu să cânte
decât a treia oară
atât de des și de tare încât
clopotele încep să bată
chiar acolo unde Petru s-a retras rușinat
înainte de a se face ziuă